

Jeroen van Unen

Stormbreker

Met illustraties van Tyka Beumers

Proloog

KELPIA

Kelpia is niet zo'n fijne planeet om op te wonen.

Ooit, lang, lán gleden, was het daar zo slecht nog niet. Toen bestonden er indrukwekkende continenten waar je alle plek had om steden te bouwen. Zolang je niet te dicht bij de vulkanen leefde, hoefde je je eigenlijk niet zoveel zorgen te maken.

Dat was voordat de zeven oceanen van Kelpia hongerig werden.

Elke veertien jaar komen ze. De vloedgolven. Ze vreten het land op, slurpen volledige steden naar binnen en blikken de bergen af. Beetje bij beetje nemen ze het vasteland in, totdat er bijna niks meer overblijft.

Nu woont iedereen op eilanden die als stenen vingers uit de waterige diepte omhoog rijzen. Tussen de eilanden

en bij de Hub – de laatste overgebleven kuststad – is het water kalm. Uitnodigend. Het lokt je verder de oceanen op, waar maalstromen, zware stormen en andere narigheid je de diepte in proberen te sleuren.

Niemand die daar nog in trapt. De mensen blijven zoveel mogelijk bij hun veilige thuishaven. Dicht bij hun bunkers.

Ondanks de verwoesting die elk vloedgolven-seizoen veroorzaakt, laten de mensen zich niet zomaar kleinslaan. Steeds weer herbouwen ze hun weggespoelde huizen en dorpjes. Ze ontwikkelen drones, computers, smartphones en videocamera's. Ruimtevaartbedrijf Stellar lanceert zelfs satellieten de ruimte in, zodat iedereen met elkaar in contact kan blijven. Want ja, het leven gaat gewoon door, toch?

Ons verhaal begint op de Zuiderzee (weet je niet waar dat ligt, kijk dan even op de zeekaart!). Daar vaart *ATLAS* door de ochtendmist. De mensen op die boot zijn een beetje... anders. Na bijna drie weken op open zee koersen ze nu op een groep eilanden genaamd de Rippel-archipel af. Ze zijn blij. Weer een reis volbracht. Opnieuw de oceanen de baas geweest. Dat doen ze al dertien jaar, zeven maanden en achtentwintig dagen. Wat knap van ze.

Maar luister eens goed. Hoor je het al? De oceanen honger. Nog even. Nog even en dan komen de vloedgolven weer.

Soms is de voorpret het leukst.

DEEL I
IN HET DIEPE

EERLIJKE VINDER

Dot Azshara zou nooit toegeven dat haar verzamelwoede uit de hand liep. Ze kon het ook niet helpen dat ze de gave had verloren spullen terug te vinden. Zeg nou zelf, je laat toch geen oude strijdhelm liggen als die op je pad komt?

Oké, óp haar pad was misschien niet helemaal waar. Ze had vijf meter diep moeten snorkelen om hem boven water te halen. Er zaten allemaal deuken in en was zo te zien ooit van iemand geweest met een gigantisch hoofd.

Ze liet de helm in haar bootje vallen en hees zichzelf op uit het water. De bodem lag bezaaid met glimmende steentjes, schelpen, een paar verroeste munten en iets wat leek op zo'n draaigeval dat op een vishengel zit om de lijn mee binnen te halen.

Dot trok haar snorkelmasker af en wurmde haar handschoenen uit. Haar buidel tasje – oud, versleten, maar trouw – protesteerde hevig toen ze de rits probeerde open te trekken. Na wat geworstel sprong hij open en kon ze haar buit bekijken: twee helften van een fossiel (een of andere opgerolde worm), een gescheurd netje waar nog een aantal knikkers in zaten en vijf nieuwe steentjes. Normaal gesproken zou ze tevreden zijn met deze vondst, maar haar oog was gevallen op iets...

‘HANDEN OMHOOG, SLINKSE SCHATZOEKER. JE BENT ER GLOEIEND BIJ!’

Dot slaakte een kreetje van schrik en liet de knikkers in het water plonzen. Vlak boven haar hoofd zweefde een ge-ruisloze drone.

‘Papa!’ riep Dot boos. ‘Serieus? Je verpest mijn vlog.’ De helft van de knikkers kon ze nog uit het water vissen, de rest zonk naar de bodem.

Er klonk een blikkerig gelach. Onder de drone kwam een grijparmpje tevoorschijn.

‘STEEK JE HAND UIT.’ De drone zoefde behendig dichterbij en opende zijn samengebalde klauw. Er viel iets glibberigs in Dots hand. ‘VOOR JE COLLECTIE.’

Dot keek naar het klontje zeewier waartussen twee gebarsten schelpen lagen, zoals je er duizenden op het strand tegenkwam. ‘Wauw. Prachtig, pap.’ Ze mikte het hoopje voor haar voeten.

‘MAMA GAAT KOKEN. KOM JE TERUG NAAR DE BOOT?’

‘Nu al? Willen jullie niet eerst nog rustig wat drinken op het dek? Op mijn kamer ligt nog een zakje nootjes, die mogen jullie wel pakken.’

‘ALLANG GEDAAN. JE HAD ALLE LEKKERE ER AL

TUSSENUIT GEPIKT. KOM, DOTJE. MORGEN WEER EEN DAG.’

‘Tien minuutjes?’

De drone hing in de lucht, zwijgend.

‘Negen? Ik heb iets gezien wat ik nog wil opduiken. Daarna kom ik meteen.’

‘SNEL DAN. MAAR WEES VOORZICHTIG.’ De drone zoefde weg.

Na zo’n lange tocht op zee zou je denken dat ze wel even genoeg had van de golven. Maar Dot was dol op het water, en het water dol op haar. Ze controleerde of haar onderwatercamera nog goed bevestigd zat voordat ze haar snorkelmasker over haar hoofd trok en haar handschoenen weer aandeed. Met een plons lag ze in het water en zocht ze het beste startpunt uit. Geen tijd te verliezen.

Eigenlijk snorkelde ze nooit dieper dan zeven meter. Natuurlijk was haar oog gevallen op iets dat op ruim acht meter lag. Van jongs af aan had ze leren snorkelen en duiken van haar beste vriend Ramin. Hij kon drie minuten lang zijn adem inhouden en haalde dieptes van veertien meter. Dan moest zij de acht wel kunnen halen, toch?

Drie, twee, één.

Een diepe ademteug en Dot schoot door het water terwijl ze haar zwemvliezen krachtig heen en weer bewoog.

De lokale eilandbewoners noemden het ‘De Muil’; rijen op rijen aan puntige rotsen die als een oneindige put de diepte in cirkelden. Sommigen dachten dat De Muil het versteende overblijfsel was van een oeroude (hopelijk inmiddels uitgestorven) haai. Anderen dachten dat het een door mensen gemaakt bouwwerk was uit een verloren tijdperk. Wat het ook was, je kon er prima snorkelen. Dot was blij dat ze hier elk jaar langskwamen.

In De Muil bleven regelmatig allerlei spullen achter die door de stroming van de oceaan werden meegevoerd. Het grote nadeel was dat de meeste van deze voorwerpen terecht kwamen in smalle spleten en inhammen, waardoor je er nauwelijks bewegingsruimte had.

Drie jaar geleden had Dot zich zo diep tussen twee rotsen gewurmd om een zakmes te pakken te krijgen dat ze vast was komen te zitten. Als Ramin er niet was geweest om haar wat lucht in te blazen en los te trekken, had dat heel slecht kunnen aflopen.

Achteraf had ze Ramin laten zweren nooit, maar dan ook *nóóit*, aan haar ouders te vertellen dat ze klem had gezeten. Anders zou ze nooit meer een snorkelmasker mogen aanraken.

Dot dook tussen de rotstanden door De Muil in. Na haar eerdere snorkelsessies waren haar benen vermoeid geraakt. Of ze wilde of niet, dit was haar laatste poging.

Uit de rotswand onder haar stak een lichte hoorn met een rood uiteinde. Scheurlijnen liepen als een spinnenweb door het gesteente. Alsof iemand ooit heel boos was geweest en had geprobeerd De Muil in tweeën te splijten.

Dot zwom zo snel ze kon. Haar longen verlangden naar zuurstof, maar zij verlangde naar haar schat.

Voordat ze de hoorn vastpakte, nam ze vlug een paar shots met haar camera. Ze wrikte en trok. Eerst voorzichtig, toen steeds harder. Maar de hoorn zat als een stuk hardnekkig tandsteen in De Muil verankerd.

Ze blies per ongeluk wat lucht uit. Haar longen brandden, ze móést terug naar boven. Geen tijd meer. Toen – *krák* – schoot de hoorn ineens los. Ze propte hem in haar buidel tasje, rits halfdicht, en zette zich af.

De boot leek mijlenver weg. Haar lijf schreeuwde om

lucht. Maar bij gebrek aan zuurstof... waarom geen zout water? Alles beter dan niks, toch?

Dot verzette zich, maar het verlangen van haar lichaam was te groot en ze ademde twee slokken in. Zout vulde haar mond. Haar zicht werd troebel en ze voelde haar hele lijf zwaar worden. Elke beweging kostte meer energie dan de vorige. Wanhopig graaide ze met haar armen. Met haar laatste kracht pompte ze haar benen heen en weer en trok ze zich aan de reddingsboei van haar bootje omhoog.

Hoestend en proestend klampte ze zich eraan vast. Ze gaf zeewater over, maar haalde daarna eindelijk rochelend adem. Te slap om zich aan boord te hijsen bleef ze daar hangen totdat het beven van haar armen kalmeerde.

‘Dit kan maar beter een geniale vlog worden,’ zei ze toen ze even later naast haar strijdhelm in het bootje zat.